

er Meningen med Grundlovens § 50, at Statsrevisionen virkelig grundig skal gennemgaa Enkelthederne; men nu erklære simpelthen to af Statsrevisionens Medlemmer, at de finde ingen Anledning til at gøre Indstilling om Enkeltheder og vel derfor heller ikke til Begrundelse af de forskellige Enkeltheder, der kunde være, og det er overordentlig vel forstaaeligt, da der ikke eksisterer nogen af Rigsdagen vedtagne Finanslov, men kun en Finanslov, som Ministeriet selv har bevilget og selv indstillet til Stadfæstelse af Kongen. — Jeg tør vel tilføje, at heller ikke den Gennemgaaen af Betænkningen, som der ellers kunde være Anledning til, her fra nogen af Rigsdagens 2 Udvalingers Side finder Sted under de nuværende Forhold. Det kan neppe være skjult for Noget, at Forholdet simpelthen er det, at med Hensyn til de civile Ministeriers Budgetter har Rigsdagen i det hele taget en ikke ringe Indflydelse allerede nu — realiter taget vel at mærke, ikke i Henseende til det formelle; thi der vide vi jo nok, at det hele kommer ind under den foreløbige Finanslov af 1ste April. Derimod er jo med Hensyn til Forvarsbudgettet Forholdet det, at Ministeriet hylder den Maxime, at hvad der skal til i saa Henseende, det skal til, hvorledes — havde jeg nær sagt — Tingene end stille sig dertil. Deraf følger — hvad man kan se ved at læse Forhandlingerne og Betænkningen om Finansloven i det andet Ting — at man faar Indtrykket af, at dette stiller sig paa det Standpunkt: ja, da Pengene alligevel skulle gaa, saa ville vi heller ikke — selv om der kan være et eller andet af det, som gives paa de civile Budgetter, der maaste kan være Tvivl underkastet og trænge til Kritik — være saa nøjseende dermed, men give Bevillingen, hvoraf følger, at Pengene rulle, og deraf følger igen, at Statskassen bliver tom. Det tror jeg finansielt taget er Resultatet.

Af disse Grunde mener jeg, der kan være Grund til at se at faa Rigsdagen til overensstemmende Beslutninger med Hensyn til Statsregnskabet, og efter hvad jeg her har udtalt, maa jeg altsaa opfordre til, at man stemmer mod dets Godkendelse. Dette med Hensyn til de almindelige Bemærkninger.

Med Hensyn til Enkelthederne kan jeg i de Punkter, hvorom hele Udvalget har udtalt sig, henholde mig til den ærede Ordfører, der jo har begrundet Bemærkningerne særdeles udførligt og grundigt. Jeg har derfor kun nogle Udtalelser om de enkelte Punkter, hvortil Mindretallet selv har gjort Bemærkning. Og det gælder da først Vestindien, hvor jo Statsrevisionen har efter

har har gentaget den samme Bemærkning om, at den Maade, hvorpaa den ærede Finansminister lader Mellemværendet med Vestindien gaa op, har næppe nogen Hjemmel i Kolonialloven. Jeg tror, at de vestindiske Forhold er et overmaade saarbart Punkt hos Finansministeren. Stillingen er den, at saavidt jeg stonner, have vi udestaaende mellem 8 og 9 Millioner, hvoraf Renten, anjat til 4 pCt., bliver ca. 340,000 Kroner om Aaret. Naar saa hertil kommer at Mellemværendet voger med henved $\frac{1}{2}$ Mill. aarlig, saa vil man se, at vi komme op til henimod 8—900,000 Kroner aarlig i Tilbud til Vestindien. Nu hørte jeg nok, at den ærede Ordfører for Flertallet bemærkede, at den ærede Finansminister aarlig, endog i flere Aar, har forelagt Lovforslag i det andet Ting til Ordning af de vestindiske Forhold. Ja, meget vel, det har den ærede Finansminister gjort, og først i Fjor naaede Folketinget til at afgive Betænkning derved. Men jeg kan da tilføje, at vi have tidligere afgivet en Betænkning for mange Aar tilbage, der gik ud paa, at der skulde nedsættes en Kommission til at undersøge de vestindiske Forhold, og jeg kan tillige særdeles vel forstaa, at man ikke har megen lyst til i det andet Ting at vedtage Lovforslag, der kun gaa ud paa at eftergive disse 8—9 Millioner og saa tillige egentlig legalisere det hele ved at lægge saa meget over paa Statskassen, at Kolonierne foreløbig kunde betale Resten, det vil sige de 4—500,000 Kr., som Understødet gælder; det er det som Statskassen skulde overtage, og hvem ved saa, hvor længe det vil vare, inden Kolonierne komme paany med deres Understødet. Jeg kan godt forstaa, at der ikke er nogen Tilbøjelighed hos det andet Ting til at legalisere disse Forhold. Her have vi jo nærmest at holde os til Formen, og det er det, at Finansministeren efter Kolonialloven umuligt kan have Bemyndigelse til saaledes at lade Mellemværendet vokse. Ja, der er foruden dette egentlige Mellemværende, der vokser aarlig med 4—500,000 Kr., 2 andre Poster, der vokse, nemlig Laanet af 16de Juni 1876 og tillige det Laan, der er givet til Sukkerfogeriet, som Staten jo nu forøvrigt har taget til brugeligt Pant. Disse 2 Poster vokse stadig, da der hverken bliver betalt Renter eller Afdrag paa dem — i det højeste skulde det da kun være en enkelt Gang fra Sukkerfogeriets Side. Derimod er der enkelte Poster, hvor der er en Nedgang, og det kunde maaste ved første Øjeblik siges, at det er meget glædeligt, men der er det uheldige derved, at de kun gaa ned derved, at Fordringerne affrives som nær-